در تاریخ ۲۵ دی ۱۴۰۰
خارج اصول فقه- دور دوم (1400-1401)

جلسه 46

صفحات 51 و 52 : کلیک کنید

متن پیاده سازی شده جلسه چهل و ششم خارج اصول فقه (دور دوم) 25 دی ماه 1400

بسم الله الرحمن الرحیم

سوال شده که به شیخ اعظم اشکال گرفته شد نسبت به انتزاعی بودن حکم وضعی قبل از بلوغ طفل به اعتبار تکلیف آینده و گفته شد که وقتی منشأ انتزاع در آینده است، نمی توان قبل از بلوغ ضمان را با عنوان یک حکم وضعی، انتزاع کرد. سوال این است که چرا نمی گویید حکم فعلی وجوب، قبل از بلوغ وجود دارد و بعد از بلوغ منجز می شود و به اعتبار آن مرحله فعلیت که قبل از بلوغ هست ما ضمان را انتزاع کنیم.

پاسخ اینکه این کلام صحیح نیست و قائلی هم ندارد. به نظر فقها قطعا بلوغ شرط فعلیت حکم است و قبل از بلوغ حتی انشاء هم برای کودک وجود ندارد. تنجیز برای بعد از علم است و حقیقت حکم برای فعلیت آن است. بله اگر کسی اصرار دارد در این موارد حکم وضعی را انتزاعی بداند باید بگوید طفل ممیز هم حکم تکلیفی دارد بنا بر درک عقل و این مساله را در بقعه امکان باید گذاشت و بررسی کرد چون شرع مقدس برای بچه ممیز حساب هایی باز کرده است و مثلا وقف آنها را درست دانسته که البته این غیر از تکلیف است اما اینکه گفته شد هیچ تکلیف و عقاب و مواخذه ای قبل از بلوغ نیست حتی در ممیز مراهق حتی در احکام قابل درک عقل، جای تامل دارد.

□□□

تا اینجا بیان شد که حکم الهی اولی همان است که تعلق می گیرد به عنوان همیشگی فعل مانند استحباب که تعلق می گیرد به نماز شب و حکم ثانوی آن است که به فعل تعلق می گیرد اما نه به عنوان اولی آن بلکه به عنوان ثانوی و نشانه ثانوی بودن عنوان هم این است که گاهی عارض می شود و گاهی عارض نمی شود. مانند وجوب نماز شب اگر مورد نذر باشد. و نتیجه این شد که بنا بر این مبنا عناوین ثانوی حصر و محدودیت ندارد که این مطلب بر خلاف ارتکازات خیلی از علماست.

□□□